

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1241/2022
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живко Живковић адвокат из ..., против туженог АД ХИ „Панонија“ Панчево, чији је пуномоћник Ненад Дражевић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2570/21 од 25.11.2021. године, на седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2570/21 од 25.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2570/21 од 25.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2570/21 од 25.11.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 455/2017 од 22.03.2021. године у ставу првом, другом и четвртном изреке, којом је дозвољено објективно преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 22.05.2019. године (став први изреке) и обавезан тужени да за период од априла до јуна 2017. године на име умањења зараде по основу радног учинка исплати тужиоцу 27.149,79 динара са законском затезном каматом од 31.08.2017. године до исплате (став други изреке) и накнади му трошкове парничног поступка од 138.971,98 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд на основу члана 404. став 2. ЗПП, у вези с чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник

РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу овлашћења из члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из става 1. тог члана. Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања из којег следи да је тужени за период од априла до јула 2017. године свим запосленима, па и тужиоцу, умањио зараду по основу радног учинка због неизвршеног обима посла у односу на планиране и текуће послове за 20%, не узимајући у обзир квалитет и обим обављеног посла, без доказа на који начин је утврђен радни учинак овде тужиоца за спорни период и без доношења индивидуалне одлуке о умањењу зараде, па су нижестепени судови усвојили захтев тужиоца за исплату умањеног дела зараде. Врховни суд је оценио да су нижестепени судови, према чињеницама утврђеним у поступку о тужбеном захтеву одлучили применом материјалног права, на начин којим се не одступа од судске праксе. Тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези с чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају не ради се о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена) иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, односно предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о новчаном потраживању - исплати дела зараде, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.11.2017. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 215.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босилковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић